Lieta Nr.A420560912
A00206-14/20

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2014.gada 16.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese M.Romanova,

piedaloties pieteicējai /pers. A/, viņas juridiskās palīdzības sniedzējai zvērinātai advokātei Natālijai Sproģei, atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes Labklājības departamenta pārstāvei Valentīnai Vanagai un Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta pārstāvei zvērinātai advokātei Evijai Hmeļevskai-Lagzdiņai,

atklātās tiesas sēdēs izskatīja apvienoto administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, uzliekot pienākumu Rīgas domes Rīgas Sociālajam dienestam piešķirt /pers. A/ personas ar noteiktiem ienākumiem statusu dzīvokļa jautājuma risināšanai, Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma Nr. DMV-12-7711-ap atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atlīdzināts zaudējums Ls 2467,36 apmērā un morālais kaitējums Ls 3000 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas Sociālā dienesta (turpmāk – Dienests) 2012.gada 29.februāra lēmumu Nr.RSD-12-1809-ap „Par atbilstības personas ar noteiktiem ienākumiem statusam atteikumu" pieteicējai /pers. A/ atteikts izsniegt izziņu par atbilstību personas ar noteiktiem ienākumiem statusam dzīvokļa jautājuma risināšanai *(lietas 1.sēj.11.lapa)*.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Rīgas domes Labklājības departamentā un pieprasīja atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu (turpmāk – Labklājības departaments) *(lietas 1.sēj.13.-14.lapa)*.

[2] Ar Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmumu Nr.DL?12?211-ap (turpmāk – Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmums) Dienesta 2012.gada 29.februāra lēmums Nr.RSD?12-1809-ap „Par atbilstības personas ar noteiktiem ienākumiem statusam atteikumu" atstāts negrozīts *(lietas 1.sēj.8.-9.lapa)*.

Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Aizpildot deklarāciju 2004.gada 14.decembrī, pieteicējas ģimenes vidējie ienākumi bija Ls 94,29 mēnesī, līdz ar to saskaņā ar Rīgas domes 2004.gada 16.novembra saistošo noteikumiem Nr.76 „**Personu, kurām nepieciešama pašvaldības palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā, reģistrācijas un pašvaldības palīdzības sniegšanas kārtība**" pieteicējai tika izsniegta izziņa par ģimenes atbilstību ģimenes ar noteiktiem ienākumiem statusam. Aizpildot deklarāciju 2005.gada 15.novembrī, 2006.gada 14.novembrī un 2007.gada 13.novembrī, pieteicējas uzrādītie vidējie ienākumi bija attiecīgi Ls 130,24, Ls 169,37 un Ls 246,28 mēnesī, līdz ar to viņa atbilda Rīgas domes 2005.gada 12.jūlija saistošajos noteikumos Nr.6 „Personu, kurām nepieciešama palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā, reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtība" noteiktajam.

Aizpildot deklarāciju 2008.gada 21.oktobrī u n 2009.gada 16.novembrī, pieteicējas uzrādītie vidējie ienākumi bija attiecīgi Ls 346,83 un Ls 336,19, līdz ar to viņa neatbilda Rīgas domes 2007.gada 13.novembra saistošajos noteikumos Nr.94 „**Personu, kurām nepieciešama palīdzība dzīvokļa jautājumu risināšanā, reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtība**" noteiktajam ienākumu apmēram, taču Dienests kļūdaini pieņēmis lēmumus, ka pieteicēja atbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam. Tāpat, aizpildot deklarāciju 2010.gada 9.novembrī, pieteicējas uzrādītie vidējie ienākumi bija Ls 329,79 mēnesī, kas pārsniedza Rīgas domes 2010.gada 15.jūnija saistošajos noteikumos Nr.80 „Par reģistrācijas un palīdzības sniegšanas kārtību dzīvokļa jautājumu risināšanā" (turpmāk – Saistošie noteikumi Nr.80) noteikto, taču Dienests kļūdaini pieņēmis lēmumu, ka pieteicēja atbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam.

[2.2] Dienests ir vairākkārt kļūdījies, nepamatoti izdodot pieteicējai labvēlīgus prettiesiskus administratīvos aktus.

Taču, ņemot vērā Labklājības departamentam pieejamos datus Rīgas pašvaldības sociālo pabalstu administrēšanas informatīvajā sistēmā, pieteicēja jau kopš 2008.gada 21.oktobra nevar pretendēt uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā.

[2.3] Pieteicējas iesniegums daļā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu ir izskatāms Rīgas domes pieņemto normatīvo aktu noteiktajā kārtībā.

[3] Ar Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta Dzīvokļu pārvaldes komisijas personu reģistrācijai palīdzības saņemšanai un izslēgšanai no palīdzības reģistra (turpmāk – Komisija) 2012.gada 28.februāra lēmumu (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts), pamatojoties uz likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 10.panta pirmās daļas 2.punktu, pieteicēja izslēgta no palīdzības saņemšanas 7.reģistra *(lietas 3.sēj.21.lapa)*.

Nepiekrītot minētajam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Rīgas domes Mājokļu un vides departamentā (turpmāk – Mājokļu un vides departaments) *(lietas 3.sēj.33.-36.lapa)*.

[4] Ar Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumu Nr.DMV?12?7711-ap (turpmāk – Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmums) Komisijas 2012.gada 28.februāra lēmums (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts) atstāts negrozīts *(lietas 3.sēj.12.-13.lapa)*. Tas pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Pieteicējas dzīvesvieta 1976.gada 10.februārī reģistrēta dzīvojamā telpā privātīpašnieka mājā /adrese/.

Mājokļu un vides departamentā iesniegts 2000.gada 1.janvārī uz laiku līdz 2014.gada 31.decembrim noslēgtais dzīvojamās telpas /adrese/, īres līgums. Taču, pamatojoties uz Rīgas Latgales priekšpilsētas Tautas deputātu padomes prezidija 1993.gada 11.marta lēmumu Nr.148, namīpašums /adrese/ tika denacionalizēts.

Pieteicēja kopš 2004.gada 22.decembra bija reģistrēta palīdzības saņemšanai 7.reģistrā. Dienesta 2010.gada 9.novembra izziņa Nr.RSD10-62442 par pieteicējas ienākumu un materiālā stāvokļa atbilstību Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpuktā minētajiem nosacījumiem bija spēkā līdz 2011.gada 31.oktobrim.

[4.2] Mājokļu un vides departamenta Dzīvokļu pārvalde 2012.gada 19.janvāra vēstulē Nr.DMV-12-1066-ap informēja pieteicēju par administratīvā procesa uzsākšanu pieteicējas izslēgšanai no palīdzības saņemšanas 7.reģistra, jo saskaņā ar ierakstiem Rīgas domes Sociālās palīdzības administrēšanas sistēmā pieteicēja nebija noformējusi ienākumu un materiālā stāvokļa deklarāciju Dienestā, un aicināja pieteicēju līdz 2012.gada 20.februārim vērsties Dienestā un rakstiski izteikt iebildumus un argumentus, taču tie līdz 2012.gada 27.februārim netika saņemti.

Pārbaudot informāciju Rīgas domes Sociālās palīdzības administrēšanas sistēmā, konstatēts, ka ar Dienesta 2012.gada 29.februāra lēmumu pieteicējai atteikts piešķirt izziņu par personas atbilstību personas ar noteiktiem ienākumiem statusam dzīvokļa jautājuma risināšanai.

Tādējādi, izvērtējot lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus, secināms, ka Komisijai bija pamats izslēgt pieteicēju no palīdzības saņemšanas 7.reģistra, jo Dienests atteica pieteicējai izziņu par ienākumu un materiālā stāvokļa atbilstību Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā minētajiem nosacījumiem, līdz ar to zuduši apstākļi, kas bija par pamatu pieteicējas reģistrācijai palīdzības saņemšanai 7.reģistrā.

[5] Ar Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmumu Nr.4926 (prot. Nr.85, 15.§) „Par morālā kaitējuma atlīdzināšanu" (turpmāk – Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmums) noraidīts pieteicējas iesniegums par zaudējumu Ls 2467,36 un morālā kaitējuma Ls 3000 atlīdzināšanu *(lietas 2.sēj.9.-13.lapa)*.

2012.gada 3.jūlija lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[5.1] Attiecībā uz pieteicējas 2012.gada 8.maija iesniegumā norādīto apsvērumu, ka gadījumā, ja Dienests savlaicīgi būtu konstatējis, ka pieteicēja neatbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam, tā būtu īrējusi dzīvokli ar mazāku platību vai mazāku īres maksu un labāku iekārtojumu, norādāms, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējama tieša cēloņsakarība starp Dienesta izdotajiem administratīvajiem aktiem un pieteicējas iesniegumā norādītajiem izdevumiem, kas saistīti ar mājokļa lietošanu laika posmā no 2008.gada 1.janvāra līdz 2012.gada 1.janvārim. Rīgas domes rīcībā nav pierādījumu, ka, ja attiecībā uz pieteicēju jau 2008.gadā tiktu izdots tiesisks nelabvēlīgs administratīvs akts, tad pieteicēja būtu mainījusi savu dzīvesvietu un būtu ieguvusi dzīvesvietu ar mazākām izmaksām.

[5.2] Dienests bija izdevis prettiesiskus administratīvos aktus, taču pieteicēja uz to pamata bija guvusi labumu, proti, saglabājusi vietu Mājokļu un vides departamenta Dzīvokļu pārvaldes uzturētajā reģistrā. Tādējādi nav konstatējama mantiskā zaudējuma rašanās.

[5.3] Dienesta izdotie administratīvie akti bija acīm redzami prettiesiski. Līdz ar to konkrētajā gadījumā pieteicēju var uzskatīt par līdzatbildīgu Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.panta izpratnē. Ņemot vērā minēto, un to, ka Dienests ir rakstveidā atvainojies pieteicējai par radušos kļūdu, uzskatāms, ka nav pamatots arī pieteicējas lūgums atlīdzināt morālo kaitējumu un materiālos zaudējumus par juridisko palīdzību.

[6] Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 31.maijā saņemts pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, uzliekot pienākumu Dienestam piešķirt pieteicējai personas ar noteiktiem ienākumiem statusu dzīvokļa jautājuma risināšanai (*lietas 1.sējuma 2.?7.lapa*). Pieteikumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[6.1] Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmumā nav sniegts skaidrojums, kādu iemeslu dēļ attiecībā uz pieteicēju tika piemērots Ministru kabineta 2010.gada 30.marta noteikumu Nr.299 „Noteikumi par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu" (turpmāk – Noteikumi Nr.299) 13.punkts.

[6.2] Nav saprotams, kurā brīdī un pamatojoties uz kādām tiesību normām, pieteicējas ienākumi un materiālais stāvoklis kļuva par neatbilstošiem Saistošo noteikumu Nr.80 2.15. un 2.22.punktā minētajiem nosacījumiem.

[6.3] Nav saprotams, kādi dati tiek atspoguļoti Rīgas pašvaldības sociālo pabalstu administrēšanas informatīvajā sistēmā, pamatojoties uz kuriem pieteicēja kopš 2008.gada 21.oktobra nevar pretendēt uz pašvaldības palīdzību dzīvokļa jautājuma risināšanā.

[6.4] Ņemot vērā Labklājības departamenta atziņu, ka Dienests ir kļūdījies, 2008., 2009. un 2010.gadā atzīstot pieteicēju par personu ar noteiktiem ienākumiem, kad pieteicējas ienākumi pārsniedza noteikto ienākumu līmeni Ls 250 apmērā, Dienesta rīcība atzīstama par prettiesisku.

[7] Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 31.maijā saņemts pieteicējas pieteikums par Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma atcelšanu, kā arī 2014.gada 15.janvāra pieteikuma papildinājumi (*lietas 3.sējuma 4.-11.lapa un 4.sēj.17.-19.lapa)*. Pieteikumā un papildinājumos norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[7.1] Atbilstoši likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 10.panta pirmās daļas 2.punktam persona tiek izslēgta no palīdzības reģistra, ja zuduši apstākļi, kuri bijuši par pamatu šīs personas reģistrēšanai attiecīgās palīdzības saņemšanai, nevis kad netiek izsniegta Dienesta izziņa.

Proti, šajā gadījumā tieši Komisijas kompetencē ir lemt jautājumu par reģistrēšanu palīdzības reģistrā un par izslēgšanu no palīdzības reģistra. Līdz ar to arī to apstākļu, kas pastāv vai kas ir zuduši, izvērtēšana ir Komisijas kompetencē.

[7.2] Mājokļu un vides departamenta Dzīvokļu pārvalde ar 2012.gada 27.marta dokumentu Nr.DMV-12-5717-ap „Par dzīvokļa jautājumu" apliecināja, ka tai jau 2010.gada 9.novembrī bija zināmi vai vajadzēja būt zināmiem apstākļiem, kas būtu par pamatu pieteicējas izslēgšanai no dzīvokļu reģistra jau 2010.gada 9.novembrī, nevis 2012.gada 28.februārī.

[7.3] Komisijas 2012.gada 28.februāra lēmumā (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts) norādīts, ka, izskatot lietu, Komisija pārbaudījusi datus pašvaldības sociālās palīdzības administrēšanas sistēmā, tādējādi, iespējams, pieteicējas ienākumu apmēra neatbilstība tiesību normās noteiktajam Komisijai varēja būt zināma kopš tās rašanās brīža, proti, 2008.gada, kad pieteicēja kārtējo reizi bija deklarējusi savus ienākumus un mantisko stāvokli.

[7.4] Apstrīdot Komisijas 2012.gada 28.februāra lēmumu (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts), pieteicēja vienlaikus lūgusi izvērtēt Komisijas rīcību un atzīt to par prettiesisku, taču Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumā tika izvērtēts tikai Komisijas 2012.gada 28.februāra

lēmums (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts).

[8] Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 6.augustā saņemts pieteicējas pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atlīdzināts zaudējums Ls 2467,36 apmērā un morālais kaitējums Ls 3000 apmērā (*lietas 2.sējuma 3.-8.lapa*). Pieteikumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[8.1] Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmumā kļūdaini norādīti pieteicējas 2012.gada 3.aprīļa un 8.maija iesniegumos izteiktie lūgumi, proti, norāde, ka pieteicēja ir lūgusi pārskatīt Dienesta 2012.gada 29.februāra lēmumu.

[8.2] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums neparedz iestādes prettiesiskās rīcības kvalifikāciju pēc labvēlīguma pazīmēm, jo gan ar labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu, gan ar nelabvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu tā adresātam var tikt nodarīti materiālie zaudējumi un morālais kaitējums. Turklāt pieteicēja labumu nav guvusi.

[8.3] Attiecībā uz Rīgas domes norādīto argumentu, ka nav konstatējama tieša cēloņsakarība starp Dienesta izdotajiem administratīvajiem aktiem un pieteicējas iesniegumā norādītajiem izdevumiem, kas saistīti ar mājokļa lietošanu laika posmā no 2008.gada 1.janvāra līdz 2012.gada 1.janvārim un Rīgas domes rīcībā nav pierādījumu, ka, ja attiecībā uz pieteicēju jau 2008.gadā tiktu izdots tiesisks nelabvēlīgs administratīvs akts, tad pieteicēja būtu mainījusi savu dzīvesvietu un būtu ieguvusi dzīvesvietu ar mazākām izmaksām, norādāms, ka minēto pieteicēja ir pierādījusi ar iesniegtajiem rēķiniem un to apmaksu apliecinošajiem dokumentiem, taču pieteicējas vēlēšanās iegūt īres tiesības uz labāku un lētāku vienistabas dzīvokli ir pierādāma ar to, ka pieteicēja ir vērsusies Rīgas domē pēc palīdzības dzīvokļa jautājuma risināšanai.

[8.4] Dienesta prettiesiskā rīcība devusi pieteicējai paļāvību uz labuma gūšanu, tādā veidā liekot pildīt šā labuma gūšanai nepieciešamos normatīvajos tiesību aktos noteiktos nosacījumus. Secinājums, ka pieteicēja uzskatāma par līdzatbildīgu Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 10.panta izpratnē, uzskatāms par aplamu un subjektīvu, jo pieteicējai nav nedz juridisko zināšanu, nedz zināšanu sociālajā jomā, turklāt pieteicēja nepārvalda valsts valodu nepieciešamajā līmenī, pieteicējai ir materiālo līdzekļu trūkums u.c.

[8.5] Atvainošanās nevar novērst visas tās negatīvās sekas, kas pieteicējai radušās kopš 2008.gada, un atjaunot to pieteicējas stāvokli, kādam tam bija jābūt gadījumā, ja Dienests nebūtu rīkojies prettiesiski.

[9] Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 29.novembrī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos par pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, uzliekot pienākumu Dienestam piešķirt pieteicējai personas ar noteiktiem ienākumiem statusu dzīvokļa jautājuma risināšanai, Labklājības departaments papildus 2012.gada 11.maija lēmumā norādītajiem argumentiem paskaidro, ka, lai arī Labklājības Departaments ir atzinis, ka Dienests savā darbībā ir pieļāvis kļūdu, tomēr pieteicējai laika posmā no 2008.gada bija pamats uzskatīt, ka Dienests, pieņemot pieteicējai labvēlīgus administratīvos aktus, ir rīkojies prettiesiski *(lietas 1.sēj.70.-73.lapa)*.

Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 30.augustā saņemtajos rakstveida paskaidrojumos Mājokļu un vides departaments norāda, ka 2012.gada 25.aprīļa lēmumu uzskata par tiesisku un pamatotu, savukārt pieteicējas pieteikumu par noraidāmu, pamatojoties uz Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumā norādītajiem argumentiem *(lietas 3.sēj.57.-59.lapa)*.

Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 11.septembrī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos *(lietas 2.sēj.28.-32.lapa)* Labklājības departaments norāda, ka pieteikumu par zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzinājumu uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmumā norādītajiem argumentiem, papildus paskaidrojot, ka pieteicējai nebija liegts brīvi izvēlēties dzīvesvietu, kas vairāk atbilstu pieteicējas prasībām, turklāt pieteicējas maksātā īres maksa nepārsniedza tirgus vidējo īres maksu Rīgā. Tāpat Labklājības departaments attiecībā uz pieteicējas norādi, ka Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmumā kļūdaini norādīti pieteicējas 2012.gada 3.aprīļa un 8.maija iesniegumos izteiktie lūgumi, paskaidro, ka šāds pieteicējas apgalvojums ir pretējs labas ticības principam.

[10] Tiesas sēdē pieteicēja pieteikumus uzturēja, pamatojoties uz tajos minētajiem argumentiem.

Labklājības departaments pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija un Rīgas domes 2012.gada 3.jūlija lēmumā un paskaidrojumos minētajiem argumentiem.

Mājokļu un vides departaments pieteikumu neatzina, pamatojoties uz 2012.gada 25.aprīļa lēmumā un paskaidrojumos minētajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[11] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

I

[12] Vispirms tiesa pamatos šo secinājumu daļā par pieteicējas prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, uzliekot pienākumu Dienestam piešķirt pieteicējai personas ar noteiktiem ienākumiem statusu dzīvokļa jautājuma risināšanai.

Attiecībā uz gadījumiem, kad persona vēršas tiesā ar prasījumu par administratīvā akta izdošanu, administratīvo tiesu judikatūrā konsekventi atzīts, ka, izlemjot šādu prasījumu, tiesai pašai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies. Tādējādi, lemjot par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu vai nav *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā SKA-118/2007 10.punktu)*.

Ievērojot minēto, tiesai jāpārbauda, vai ir iestājušies attiecīgie priekšnoteikumi, lai pieteicēju reģistrētu palīdzības saņemšanai dzīvojamās telpas izīrēšanai pirmām kārtām 7.reģistrā (turpmāk – 7.reģistrs).

Augstākās tiesas 2007.gada 19.decembra spriedumā lietā Nr.406/2007 ir norādījis, ka gadījumā, ja pieteikums ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesa ņem vērā lietas izskatīšanas brīdī spēkā esošo tiesisko regulējumu, jo, ja tiesa izlemj par administratīvā akta izdošanu, šim administratīvajam aktam jāatbilst sprieduma taisīšanas brīdī spēkā esošajām tiesību normām, tas ir, tam jābūt tiesiskam. Izņēmumi pieļaujami tikai atsevišķos gadījumos, kā, piemēram, jautājumos par sociālo palīdzību, nodokļiem vai eksāmenu novērtējumiem. Tā kā pašvaldības palīdzība, izīrējot dzīvokli, personām tiek sniegta sociālā atbalsta (jeb sociālās palīdzības plašākā nozīmē) ietvaros, tad tiesa piemēro tās tiesību normas, kas bija spēkā Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmuma pieņemšanas brīdī.

[13] To, kuras personas ir tiesīgas saņemt palīdzību dzīvojamo telpu jautājumu risināšanā, kā arī kārtību, kādā tiek sniegta palīdzība iedzīvotājiem dzīvokļa jautājumu risināšanā, noteic likums „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" *(sk. šā likuma 1.pantu)*.

Likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 14.panta septītā daļa noteic, ka pašvaldības domei ir tiesības pirmām kārtām ar dzīvokli nodrošināt arī personas, kuras dzīvo denacionalizētā vai likumīgajam īpašniekam atdotā mājā un lietojušas dzīvokli līdz īpašuma tiesību atjaunošanai. (..) Nosacījumus minēto personu nodrošināšanai ar dzīvojamo telpu, kā arī kārtību, kādā tās tiek atzītas par tiesīgām saņemt šo palīdzību, nosaka attiecīgā pašvaldības dome savos saistošajos noteikumos.

Saistošo noteikumu Nr.80 53.3.apakšpunkts noteic, ka 7.reģistrā reģistrē personas ar noteiktiem ienākumiem, savukārt šo noteikumu 2.15.apakšpunktā noteikts, ka persona ar noteiktiem ienākumiem ir denacionalizētās mājas īrnieks, kura trīs mēnešu ienākumi pēc nodokļu nomaksas viena cilvēka ģimenē nepārsniedz Ls 250 mēnesī, bet ģimenē, kurā ir divi vai vairāki cilvēki, ienākumi nepārsniedz Ls 200 mēnesī vienam cilvēkam.

No minētajām tiesību normām secināms, ka personas tiesības tikt reģistrētai 7.reģistrā nosaka visu priekšnosacījumu esība, proti, personai ir jādzīvo denacionalizētā vai likumīgajam īpašniekam atdotā mājā un jālieto dzīvoklis līdz īpašuma tiesību atjaunošanai, kā arī jāatbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam. Ar viena priekšnosacījuma neizpildīšanos ir pietiekami, lai atzītu, ka personai nav tiesību tikt reģistrētai 7.reģistrā. Citiem vārdiem, konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājies, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu *(sk., piemēram, Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKA-118 10.punktu)*.

[14] Lietā nav strīda, ka pieteicēja ir denacionalizētās mājas īrniece un lietojusi dzīvokli /adrese A/ līdz īpašuma tiesību atjaunošanai. Tātad lietā ir pārbaudāms, vai pieteicēja atbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam.

Lietas materiālos ir SIA „Rīgas Piensaimnieks" 2012.gada 6.februāra izziņa, no kuras izriet, ka pieteicējai par 2011.gada novembri tika izmaksāti Ls 326,81, par 2011.gada decembri – Ls 344,38 un par 2012.gada janvāri – Ls 268,11 *(lietas 1.sēj.83.lapa)*. Tāpat no pieteicējas 2011.gada 8.novembra iztikas līdzekļu deklarācijas izriet, ka viņas vidējie ienākumi ir Ls 326,57 *(lietas 4.sēj.98.lapa)*.

Līdz ar to tiesa secina, ka pieteicējas ienākumi Labklājības departamenta 2012.gada 11.maija lēmuma pieņemšanas brīdī neatbilda Saistošo noteikumu 2.15.apakšpunktā minētajam līmenim, proti, ienākumi viena cilvēka ģimenē pārsniedza Ls 250 mēnesī.

Ievērojot iepriekš minēto un apstākli, ka no Saistošo noteikumu 53.3.apakšpunkta izriet, ka pašvaldības palīdzība pienākas personām, kuras atbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam, tiesa atzīst, ka attiecībā uz pieteicēju nepastāv priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[15] Papildus tiesa norāda, ka Augstākā tiesa citā lietā atzinusi, ka pašvaldības palīdzība, izīrējot dzīvokli (..) personām, tiek sniegta sociālā atbalsta (jeb sociālās palīdzības plašākā nozīmē) ietvaros. Tādēļ ir jāņem vērā arī šādas palīdzības sniegšanas principi un priekšnoteikumi. Proti, pašvaldības sociālā palīdzība tiek sniegta personai, kura saviem spēkiem nespēj nodrošināt sevi vai pārvarēt dzīves grūtības un kura nesaņem ne no viena cita pietiekamu palīdzību. Palīdzība ir sniedzama tajā brīdī, kad tā personai ir nepieciešama. Savukārt nepieciešamībai ir jābūt reāli esošai (*sk. Augstākās tiesas 2010.gada 14.maija sprieduma lietā Nr. SKA- 239/2010 11.punktu*).

Tiesa norāda, ka Saistošajos noteikumos Nr.80 noteiktais ienākumu apmērs noteikts ar mērķi nošķirt tās personas, kuras pašas ir spējīgas pārvarēt dzīves grūtības, no tām, kurām šādu iespēju, ņemot vērā viņu ienākumus, nav. Turklāt sociālo tiesību īstenošana ir atkarīga no katras valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Tā netiek sniegta visiem, kas to vēlētos, bet tikai pēc noteikta dzīves apstākļu līmeņa. Attiecīgais dzīves līmenis tiek noteikts ar normatīvo aktu. Tas, vai ar normatīvo aktu noteiktais līmenis ir vai nav pietiekams, ir valsts sociālās politikas, nevis tiesas izvērtēšanas jautājums. Tiesa nevar iejaukties politikā un noteikt citu dzīves līmeņa standartu. Tiesa var izvērtēt, vai ar konkrēto lēmumu pieļauts vienlīdzības, patvaļas aizlieguma, tiesiskās paļāvības vai citu vispārējo principu pārkāpums. Valsts un pašvaldības pienākums palīdzēt personai pastāv tiktāl, ciktāl persona pati vai personas, kas var tai palīdzēt, nespēj personu pietiekami nodrošināt, turklāt palīdzības apjoms ir atkarīgs no valsts un pašvaldības resursu daudzuma. Valsts un pašvaldības sniegta sociālā palīdzība vienmēr ir tikai subsidiārs sociālā atbalsta avots. Tās visupirms ir pašas personas tiesības, un reizē arī pienākums – veidot savu dzīvi un labklājību (*sk. Augstākās tiesas 2011.gada 25.marta spriedumu lietā Nr. SKA-75/2011*).

Ņemot vērā iepriekš minēto un apstākli, ka pieteicējas ienākumi pārsniedz Ls 250, tiesa nevar atzīt, ka pieteicēja būtu uzskatāma par tādu personu, kura saviem spēkiem nespēj nodrošināt sevi vai pārvarēt dzīves grūtības.

II

[16] Izvērtējot Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumu, tiesa atzīt to par tiesisku turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[17] Saskaņā ar Likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 10.panta pirmās daļas 2.punktu persona tiek izslēgta no palīdzības reģistra, ja zuduši apstākļi, kuri bijuši par pamatu šīs personas reģistrēšanai attiecīgās palīdzības saņemšanai.

No minētā secināms, ka, lai personu izslēgtu no palīdzības 7.reģistra, ir jākonstatē, ka apstākļi, kuru dēļ šī persona tika uzskatīta par tādu, kurai nepieciešama palīdzība dzīvojamās telpas jautājuma risināšanā, ir zuduši.

[18] Saskaņā ar Saistošo noteikumu Nr.80 21.punktu palīdzības reģistrā reģistrētās personas pienākums ir viena mēneša laikā pēc Dienesta izziņas termiņa izbeigšanās deklarēt Dienestā ienākumus un materiālo stāvokli, iesniegt Mājokļu un vides departamentā Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas izziņas par invaliditātes termiņa pagarinājumu kopiju (uzrādot oriģinālu), īres līguma kopiju (uzrādot oriģinālu), ja izdarīti grozījumi īres līgumā, dokumentus par izmaiņām ģimenes sastāvā, informāciju par personas faktisko un deklarēto dzīvesvietu (adresi), tālruņa numuru, kā arī informēt Mājokļu un vides departamentu, ja persona ieguvusi īpašumā nekustamo īpašumu.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja 2011.gada 8.novembrī iesniedza jaunu iztikas līdzekļu deklarāciju Dienestam *(lietas 4.sēj.98.lapa)*.

2012.gada 22.februārī Dienests atteica piešķirt pieteicējai izziņu dzīvokļa jautājuma risināšanai, konstatējot, ka pieteicējas ienākumi un materiālais stāvoklis neatbilst saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunkta prasībām. Par minēto lietā nav strīda.

[19] Vērtējot sprieduma [14] un [18] punktā konstatēto kopsakarā, tiesa uzskata, ka pieteicējai Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma pieņemšanas brīdī bija zudis pamats būt reģistrētai palīdzības saņemšanai dzīvokļu jautājumu risināšanā palīdzības 7.reģistrā.

Pieteicēja pašvaldības dzīvojamās telpas izīrēšanai palīdzības 7.reģistrā bija reģistrēta, kā persona ar noteiktiem ienākumiem. Kaut arī pieteicēja atbilst Saistošo noteikumu Nr. 80 2.15.apakšpunktā noteiktajam kritērijam – denacionalizētās mājas īrnieki, tomēr neizpildās kritērijs par ienākumiem ģimenē mēnesī uz vienu cilvēku. Proti, pieteicējas ienākumi mēnesī vienam cilvēkam pārsniedz Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā noteiktos maksimālos.

No minētā secināms, ka ir konstatēti apstākļi, kuru dēļ pieteicēja ir izslēdzama no palīdzības 7.reģistra saskaņā ar likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" 10.panta pirmās daļas 2.punktu. Proti, zuduši apstākļi, kuru dēļ pieteicēja uzņemta un reģistrēta palīdzības 7.reģistrā.

[20] Papildus tiesa norāda, ka pieteicēja atzīst faktu, ka viņas ienākumi mēnesī pārsniedz Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā noteikto maksimālo robežu. Pieteicēja pieteikumā atsaucas uz tiesiskās paļāvības principu, ka lielāki iztikas līdzekļi par Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā noteiktajiem vairāku garumā nebija apstāklis pieteicējas izslēgšanai no palīdzības 7.reģistra.

Uz minēto argumentu tiesa norāda, ka Administratīvā procesa likuma 10.pants noteic, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.

Tiesa norāda, ka tiesiskās paļāvības princips ir saistīts ar iestādes rīcības prognozējamību, proti, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir pareiza, jo šī rīcība ir pamatota ar tiesību normām. Tomēr privātpersonas tiesiskā paļāvība ne vienmēr ir aizsargājama – vai vismaz ne pilnībā aizsargājama. Lai noskaidrotu, vai privātpersonas tiesiskā paļāvība ir aizsargājama, apstiprinoši jāatbild uz šādiem jautājumiem: 1) vai bija kaut kas, uz ko varēja paļauties; 2) vai persona uz to tiešām paļāvās; 3) vai attiecīgās privātpersonas paļāvība ir aizsardzības vērta *(sk. Augstākās tiesas 2005.gada 22.februāra spriedumu lietā Nr.SKA-30)*.

Palīdzības saņemšana dzīvokļu jautājumu risināšanā ir viens no sociālās palīdzības veidiem, uz kuru tiesības ir tikai tiesību normās noteiktām personu kategorijām. Sociālās palīdzības mērķis ir sniegt atbalstu krīzes situācijā nonākušām trūcīgām ģimenēm (personām), lai nodrošinātu to pamatvajadzības (ēdienu, apģērbu, mājokli, veselības aprūpi, obligāto izglītību).

Tiesa vērš pieteicējas uzmanību uz to, ka reģistrācija dzīvokļu jautājumu palīdzības rindā nerada tiesisko paļāvību, ka šāds īres dzīvoklis tiks piešķirts. Rindas izveidošana ir instruments, kas nodrošina taisnīgu kopējo resursu sadali. Tomēr personu iespējas saņemt noteikta veida labumus ir atkarīgas no sabiedrības kopuma spējām radīt pieprasītos labumus *(sk. Augstākās tiesa 2012.gada 21.septembra sprieduma lietā SKA-368/2012 5.5.punktu)*.

Likumdevējs tiesību normā ir noteicis, kādos apstākļos vai ar kādiem nosacījumiem šī norma piemērojama. Proti, tiesību normā ir norādīti normas realizēšanas un īstenošanas priekšnoteikumi, kā arī apstākļi, kādos konkrētā norma jāpiemēro. Tiesību norma satur noteiktu priekšrakstu, kuru nav atļauts grozīt pēc tiesiskās attiecības dalībnieku gribas. Mērķis ir nodrošināt vienādu attieksmi pret visiem, nepieļaujot atšķirīgu attieksmi pret personām, kuras atrodas vienādos un pēc noteiktiem kritērijiem salīdzināmos apstākļos.

Konkrētajā gadījumā Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā ir uzskaitīti kritēriji, kam ir jāizpildās, lai persona tiktu reģistrēta palīdzības 7.reģistra rindā. Minētajā tiesību normā aprakstītie kritēriji ir saistoši visiem – gan personai, kas vēlas tikt reģistrēta palīdzības 7.reģistra rindā, gan tiesību normu piemērotājam, tas ir, iestādei vai tiesai. Ņemot vērā minēto un sprieduma [14].punktā secināto, attiecībā uz pieteicēju šobrīd ir konstatēti pavisam citi faktiskie apstākļi, kas neatbilst minētajā tiesību normā noteiktajiem kritērijiem, lai pieteicēja būtu reģistrēta palīdzības 7.reģistra rindā. Tas ir, pieteicēja neatbilst to personu kategorijai, uz ko attiecas palīdzības saņemšana dzīvokļu jautājumu risināšanā.

Tiesības būt reģistrētiem palīdzības 7.reģistrā tiek iegūtas pie nosacījuma, ja ir konstatējami apstākļi, kas ir par pamatu personu reģistrācijai. Zūdot šiem apstākļiem, persona tiek izslēgta no palīdzības 7.reģistra atbilstoši tiesību normām. No minētā izriet, ka reģistrācija dzīvokļu jautājumu palīdzības rindā dod tiesības personai paļauties tikai uz to, ka viņai tiks piešķirta palīdzība dzīvokļu jautājumā rindas kārtībā atbilstoši spēkā esošajām tiesību normām, pie apstākļiem, kas ir par pamatu konkrētās personas reģistrācijai attiecīgajā palīdzības reģistrā. Līdz ar to pieteicējai nevarēja būt tiesiskā paļāvība, ka, neizpildoties tiesību normā noteiktajiem kritērijiem, viņai saglabāsies rinda palīdzības 7.reģistrā.

Tiesa atzīst, ka tiesisko paļāvību pieteicējai nevarēja radīt fakts, ka pieteicēja no palīdzības 7.reģistra netika izslēgti jau ātrāk.

Pamatojoties uz minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicējas atsaukšanās uz tiesiskās paļāvības principu nav pamatota un nav aizsardzības vērta.

[21] Pieteicēja pieteikumā norāda, ka Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmums pamatots nevis ar to, ka ir zuduši apstākļi, kas ļauj personu reģistrēt personu palīdzības saņemšanai un uzturēt palīdzības reģistrā, bet ar to, ka pieteicējai netika izsniegta Labklājības departamenta izziņa par personas atbilstību attiecīgajam statusam.

Tiesa nepiekrīt šim argumentam, jo Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmums pamatots ar to, ka viņas ienākumi neatbilda Saistošo noteikumu Nr.80 2.15.apakšpunktā minētajiem nosacījumiem. Šo neatbilstību Mājokļu un vides departaments ir pierādījis ar informāciju no Rīgas domes Sociālās palīdzības administrēšanas sistēmas datiem, no kuriem izriet, ka 2012.gada 22.februārī Dienests atteica piešķirt pieteicējai izziņu dzīvokļa jautājuma risināšanai.

No Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma pēc būtības izriet, ka tas pamatots nevis ar minētās izziņas trūkumu, bet ar to, ka pieteicējas ienākumi pārsniedz Ls 250. Tas izriet arī no Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma atsauces uz pieteicējas iesniegto 2012.gada 21.marta SIA „Rīgas Piensaimnieks" izziņu Nr.07, kurā redzams, ka pieteicējas ienākumi pārsniedz Saistošo noteikumu Nr. 80 2.15.apakšpunktā noteikto ienākumu līmeni. Turklāt ar Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmumu atstāts spēkā Komisijas 2012.gada 28.februāra lēmums (sēdes protokols Nr.9, 5.1.21.punkts), kurā norādīts, ka pieteicējas ienākumu un materiālais stāvoklis neatbilst Saistošo noteikumu Nr. 80 2.15.apakšpunktā minētajam nosacījumam.

III

[22] Tālāk tiesa vērtēs pieteicējas prasījumu par zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Pieteicēja uzskata, ka zaudējumi un morālais kaitējums viņai tika nodarīti ar to, ka Dienests pārāk vēlu ir konstatējis, ka viņa neatbilst personas ar noteiktiem ienākumiem statusam Saistošo noteikumu Nr. 80 2.15.punkta izpratnē.

Tiesa atzīst pieteicējas pieteikumu šajā daļā par nepamatotu turpmāk norādīto argumentu dēļ.

[23] Administratīvi tiesiskajās attiecībās tiesības uz atlīdzinājumu paredz Administratīvā procesa likuma 92. pants, un tās detalizē Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums).

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu ir tikai tad, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un kaitējumu pastāv cēloņsakarība – „objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošajām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas."

Šī panta otrā daļa nosaka, ka cēloņsakarība nepastāv gadījumā, kad tāds pats zaudējums būtu radies arī tad, ja iestāde būtu rīkojusies tiesiski.

Kā norādījusi Augstākā tiesa, prasījums par atlīdzinājumu nav pastāvīgs prasījums. Persona administratīvajā tiesā var prasīt nevis vienkārši atlīdzinājumu kā tādu, neatkarīgi no kaitējuma avota, bet tikai atlīdzinājumu par kaitējumu, kas nodarīts ar administratīvo aktu vai faktisko rīcību" *(sk. Augstākās tiesas 2007.gada 2.marta spriedumu Nr. SKA -246/2007)*.

Ņemot vērā minēto, tiesa vērtēs, vai Dienesta rīcība, pieņemot 2012.gada 29.februāra lēmumu Nr.RSD-12-1809-ap „Par atbilstības personas ar noteiktiem ienākumiem statusam atteikumu", bija prettiesiska.

[24] No Saistošo noteikumu Nr. 80 2.22.punkta izriet, ka Dienesta izziņa par ģimenes (personas) atbilstību ģimenes (personas) ar noteiktiem ienākumiem statusam ir derīga vienu gadu.

Ņemot vērā minēto, izziņas izsniegšanu par personas atbilstību noradītajam statusam nevar saistīt ar nākamo izziņu par personas atbilstību norādītajam statusam. Vērtējot, vai persona atbilst minētajam statusam, vērā netiek ņemts, vai personai iepriekš tika piešķirts šāds statuss, un vai iepriekš statusa piešķiršana ir bijusi tiesiska. Persona nevar paļauties uz to, ka viņai no jauna tiks piešķirts minētais statuss, ja tai, pastāvot tādiem pašiem faktiskajiem apstākļiem kā iepriekš, tika piešķirts šāds statuss. Saskaņā ar Saistošo noteikumu Nr.80 vērā tiek ņemts tikai tas, vai persona statusa aktualizācijas brīdī ir denacionalizētās mājas īrnieks, un vai viņas ienākumi nepārsniedz noteikumos norādītos apmērus.

Dienests un Labklājības departaments atzīst, ka Dienests trīs reizes kļūdījās, piešķirot pieteicējai norādīto statusu. Taču tas nav pamats uzskatīt, ka Dienesta 2012.gada 29.februārā lēmumus bija prettiesisks, vai ka tā izdošanas procesā tika pieļauti kādu procesuālie pārkāpumi.

Ņemot vērā minēto, Dienesta 2012.gada 29.februāra lēmums, kā arī rīcība, pieņemot šo lēmumu, ir atzīstama par tiesisku, tiesa nekonstatē procesuālos pārkāpumu šī lēmuma pieņemšanas procesā, un tādēļ nav pamata atlīdzināt pieteicējai zaudējumus un morālo kaitējumu.

[25] Pieteicēja norādīja, ka tādēļ, ka Dienests vairākas reizes iepriekš nepamatoti piešķīra pieteicējai minēto statusu, viņa bija spiesta atteikties no cita dzīvokļa īrēšanas, jo vēlējās saņemt sociālo labumu.

No judikatūras izriet, ka tas, ka persona izvēlējās palikt denacionalizētajā dzīvoklī, ir viņas izvēle. Kā korekti pieteikumā ir norādījusi pieteicēja, personas ar noteiktiem ienākumiem statusa piešķiršana vai personas reģistrēšanas rindā, kā jau tiesa norādīja iepriekš, nav uzskatāma par palīdzības saņemšanu likuma „Par palīdzību dzīvokļa jautājumu risināšanā" izpratnē. Tādēļ faktiskās situācijas maiņas dēļ personai var tikt atteikta palīdzība *(sk. Augstākās tiesas 2012.gada 15.oktobra lēmumu lietā SKA–662/2012 8.punktu).*

Turklāt, ja saskaņā ar pieteicējas pieteikumu, viņai jau agrāk bija iespēja īrēt lētāku un izdevīgāku dzīvojamo platību citur, un viņa to darītu, ja negaidītu sociālā labuma piešķiršanu, tad viņai vispār nebija pamata pieteikt sociālo labumu, jo viņa tad ar saviem spēkiem spēja sevi nodrošināt, negaidot no pašvaldības šo sociālo labumu.

[26] Ievērojot iepriekš minēto, pieteicējas pieteikums atzīstams par nepamatotu un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu un 289.–291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, uzliekot pienākumu Rīgas domes Rīgas Sociālajam dienestam piešķirt /pers. A/ personas ar noteiktiem ienākumiem statusu dzīvokļa jautājuma risināšanai, Rīgas domes Mājokļu un vides departamenta 2012.gada 25.aprīļa lēmuma Nr. DMV-12-7711-ap atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atlīdzināts zaudējums Ls 2467,36 apmērā un morālais kaitējums Ls 3000 apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (*personiskais paraksts*) M. Romanova

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese M. Romanova
Rīgā 2014.gada 16.aprīlī